

mentiri, pavelló poliesportiu, rocòdrom, centre d'atenció primària, llar de jubilats, piscines municipals, tanatori, emissora de ràdio, centre telemàtic, llar d'infants, sala polivalent, una biblioteca que organitza gran quantitat d'actes culturals...

La vida associativa s'ha adaptat als nous temps, i les entitats (sovint esperonades per l'ajuntament) s'han multiplicat. És cert que han desaparegut associacions importants i histò-

mitat de Lleida i la facilitat amb què tots els alpicatins, nous i antics, agafen el cotxe per anar al Carrefour del passeig de Ronda).

A més, apareix tres cops l'any una revista gratuïta, hi ha tallers ocupacionals, existeix una pàgina web de l'ajuntament, s'hi representa de tant en tant teatre de primera línia, s'hi realitza anualment una fira d'abast nacional sobre temes de jardineria i una Jornada Internacional de la Pera, es fa la festa del Llibre Gegant amb

prés de la guerra de Successió) es tirés endavant la construcció de la que encara avui és la infraestructura arquitectònicament més ambiciosa: l'església. Cada cosa, doncs, al seu temps.

SOTA L'ASFALT

La creu de tot plegat és, naturalment, allò que es perd. Ningú no diu que fos millor que l'actual, però és innegable que hi havia un poble que ja no existeix.

Si Jesús Moncada, en els seus magnífics relats i en les seues monumentals novel·les, fa reviure una Mequinensa engolida per les aigües del pantà de Riba-roja, algú podria evocar i mitificar també el passat d'un poble submergit en un mar de carrers on s'arreglaren centenars de cases unifamiliars, sepultat sota una muntanya d'asfalt i ciment, desdibuixat per la geografia humana multisectorial i multicultural que avui l'habita, despersonalitzat per la influència i la proximitat de la ciutat d'on provenen la major part dels nouvinguts i per la dinàmica urbana de la qual sembla cada vegada més absorbit... Sense haver de caure en la nostàlgia, tan estèril com absurda, se'n podrien explicar mil i una històries, inspirades en

EL POBLE VELL.
A pocs metres de les adossades hi ha un "altre" Alpicat on encara es poden veure tractors. No fa gaire, era un poble pagès.

Com la Mequinensa de Moncada, el vell Alpicat s'ha submergit en un mar de carrers de cases adossades

riques, com l'agrupació de sardanistes o el grup cultural Taciplà, i és cert que d'altres, com la societat recreativa La Unió, han estat assimilades per la corporació municipal. Ara, però, hi ha club de bàsquet, club de tennis, grup de cant coral, associació cultural de dones, l'ONG Alpicat Solidari, penya blaugrana, centre excursionista, club de bitlles, d'hoquei, de vòlei, d'escacs... i, atenció: associació de comerciants! (tota una proesa si tenim en compte la proxi-

la col·laboració de dibuixants de primer ordre, existeix un himne dedicat al poble i un agermanament amb la població italiana de Dolceacqua... I hi ha en projecte, per exemple, un futur museu de propietat municipal.

És tot això una conseqüència del meteòric creixement demogràfic? Hem de suposar que, si més no en part, sí... No és casualitat que, per exemple, en la primera de les embranzides demogràfiques de la història (al segle XVIII, des-